

Arrest

nr. 203 746 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat I. SIMONE
Rue Stanley 62
1180 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. KALIN, die *loco* Mr. I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Senegalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 mei 1984.

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 3 mei 2011 ongegrond verklaard.

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 november 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 17 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 juni 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 17 november 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 6 mei 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 15 oktober 2013 met nummer 111 971 weigert de Raad toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 25 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voormeld bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 3 november 2013.

Op 2 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden akte, die als volgt gemotiveerd is.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten(1): Naam : T(...) voornaam : L(...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : (..) nationaliteit : Senegal In voorkomend geval, ALIAS: wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten 03/05/2011 (bijlage 13), 17/11/2011 (bijlage 13) en 22/05/2013 (13qq) dat hem betekend werden op 13/05/2011, 03/01/2012 en 27/05/2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een

bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene verklaart op 02.05.2018 aan PZ Antwerpen dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart op 02.05.2018 aan PZ Antwerpen dat hij problemen heeft met Afrika. Betrokkene kwam naar België om asiel aan te vragen. Betrokkene heeft op 03.11.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 06.05.2013. Aan betrokkene werd vervolgens op 23.05.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 25.09.2012) geldig 30 dagen ter kennisgegeven. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.10.2013. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 03.11.2013. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkenes problemen met Afrika werden reeds beoordeeld door het CGVS. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting, problemen in Afrika, geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart op 02.05.2018 aan PZ Antwerpen dat hij hoofdpijn heeft en problemen heeft met zijn zicht. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten 03/05/2011 (bijlage 13), 17/11/2011 (bijlage 13) en 22/05/2013 (13qq) dat hem betekend werden op 13/05/2011, 03/01/2012 en 27/05/2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene heeft op 15/12/2009 een eerste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 03/05/2011. Deze beslissing is op 13/05/2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 12/06/2011 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft op 20.06.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17/11/2011. Deze beslissing is op 03/01/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 03/02/2012 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft op 26/11/2013 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 09/01/2014. Deze beslissing is op 12/09/2014 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 03/11/2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 06/05/2013. Betrokkene ontving vervolgens op 22/05/2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 22/05/2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 15/10/2013. Betrokkene verkreeg vervolgens toekenning van

uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 03/11/2013. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkenes problemen met Afrika werden reeds beoordeeld door het CGVS. Betrokkene verklaart op 02.05.2018 aan PZ Antwerpen dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart op 02.05.2018 aan PZ Antwerpen dat hij problemen heeft met Afrika. Betrokkene kwam naar België om asiel aan te vragen. Betrokkene heeft op 03.11.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 06.05.2013. Aan betrokkene werd vervolgens op 23.05.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 25.09.2012) geldig 30 dagen ter kennisgegeven. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.10.2013. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 03.11.2013. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkenes problemen met Afrika werden reeds beoordeeld door het CGVS. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting, problemen in Afrika, geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart op 02.05.2018 aan PZ Antwerpen dat hij hoofdpijn heeft en problemen heeft met zijn zicht. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat betreft de maatregel tot vrijheidsberoving

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij geconfronteerd met het gebrek aan rechtsmacht van de Raad dienaangaande. De verzoekende partij stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

4.2.2.1. Uit voornoemde bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De Raad merkt op dat er bijgevolg een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

4.2.2.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies)

De eerste bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

4.2.2.3. Aangaande de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

In dit verband dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RVV dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelf van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat zij in het gesloten centrum verblijft.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij gevraagd de uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft het bestreden inreisverbod te verduidelijken. De verzoekende partij stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de eerste bestreden akte (de bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden.

Met het vaag betoog ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Tegen voormelde beslissing kan de verzoekende partij een gewoon annulatieberoep indienen waarbij de advocaat de verzoekende partij kan vertegenwoordigen tijdens de procedure ook al zou ze inmiddels gedwongen teruggekeerd zijn naar haar land van herkomst.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook enkel vast voor wat betreft de vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden akte, en wordt afgewezen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen de bijlage 13sexies, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tot slot meent de verzoekende dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

4.3.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen melding maakt van haar hangend beroep bij de Raad, terwijl ze wel de andere aanvragen die ze ingediend heeft in de bestreden beslissing vermeldt. Voorts wijst ze erop dat ze homoseksueel is. De verzoekende partij erkent wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de toekenning van de vluchtelingenstatus geweigerd heeft, doch meent ze dat de verwerende partij hieromtrent diende te motiveren in het licht van artikel 3 van het EVRM. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt nu de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het gegeven dat ze geen feiten tegen de openbare orde begaan heeft, dat zij sinds 9 jaar in België verblijft, en dat zij gedurende haar verblijf in België haar best gedaan heeft om zich te integreren, dat zij legaal gewerkt heeft, dat zij hierdoor haar sociale en fiscale bijdragen betaald heeft, dat zij uitstekend Frans spreekt en sinds 9 jaar niet meer naar haar thuisland gegaan is.

4.3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"er bestaat een risico op onderduiken."* Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat ze geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar op 13 mei 2011, 3 januari 2012 en 27 mei 2013 betekend werden. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij geen partner of kinderen in België heeft. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat er *in casu* geen zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze in Senegal een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu haar problemen in Senegal reeds beoordeeld werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Waar de verzoekende partij stelt dat ze een beroep hangende heeft bij de Raad tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd, de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS, 3 juni 2004 nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het beroep tegen een dergelijke beslissing werkt niet opschortend. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ook geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Bijgevolg diende de verwerende partij niet omtrent deze procedure te motiveren in de bestreden akte.

Waar de verzoekende partij stelt dat zelfs indien de Commissaris-generaal haar de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft, de verwerende partij een onderzoek moet voeren naar artikel 3 EVRM nu dit artikel absoluut is, dient de Raad op te merken dat zulke verwachting maar kan gekoesterd worden voor zover er ondanks de gedane beoordeling van de asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad elementen zijn die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad ziet niet in welke deze elementen zijn en de verzoekende partij komt ook niet verder dan het opnieuw aanvoeren van de elementen uit haar asielaanvraag. Al deze elementen werden reeds beoordeeld. Indien de verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, is het aan haar om deze schending met enig (begin van) bewijs te staven. Door enkel de elementen uit haar asielaanvraag te herhalen en te concluderen dat zij hierdoor onmogelijk kan terugkeren, slaagt de verzoekende partij *prima facie* hier geenszins in.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat ze geen gezinsleven in België opgebouwd heeft. De verzoekende partij meent wel dat niet voldoende rekening werd gehouden met haar privéleven bij het nemen van de bestreden beslissing. In dit verband wijst de verzoekende partij op de volgende gegevens: ze heeft geen feiten tegen de openbare orde begaan, ze verblijft sinds 9 jaar in België, ze heeft steeds haar best gedaan om zich te integreren, ze heeft ook gedurende een periode legaal gewerkt, hierdoor heeft ze haar sociale en fiscale bijdragen betaald, ze spreekt uitstekend Frans spreekt en sinds 9 jaar is ze niet meer naar haar thuisland gegaan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing(en). Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van zijn recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'privéleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Te dezen werpt de verzoekende partij op dat zij hier een privéleven heeft opgebouwd, wijst ze op de duur van haar verblijf, haar goede integratie, het gegeven dat ze hier legaal gewerkt heeft en lessen gevolgd heeft, dat ze bijdragen betaald heeft, goed Frans spreekt, en dat ze de afgelopen jaren bijna geen contact heeft gehad met haar land van herkomst.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het privéleven van de verzoekende partij zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers werd haar asielprocedure, die op 3 november 2011 opgestart werd, reeds op 17 oktober 2013 door een arrest van de Raad afgesloten. Vanaf 3 november 2013 tot heden verblijft de verzoekende partij illegaal op het grondgebied. Voorts heeft de verzoekende partij geen gevolg gegeven aan onder meer het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2012 die tot 3 november 2013 verlengd werd. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* wordt niet aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Evenmin als het volgen van lessen, het leren van een landstaal en het betalen van bijdragen enkel wijzen op het feit dat zij een aantal verplichtingen/formaliteiten heeft vervuld maar vormen geen uitzonderlijke omstandigheden. Evenmin als het gegeven dat de verzoekende partij in het verleden legaal gewerkt heeft.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij bijna geen contacten meer heeft met haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet in haar betoog kan worden gevolgd omdat zij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Zij toont niet op concrete en ernstige wijze aan dat zij in haar land van herkomst, Senegal, geen banden meer heeft met haar familieleden of andere personen. Daarenboven is de verzoekende partij in 1984 geboren en heeft ze het grootste deel van haar leven in Senegal gewoond. Zelfs mocht verzoekende partij geen persoon hebben in Senegal waarop zij op kan terugvallen, dan toont verzoekende partij, die als volwassen man in beginsel voor zichzelf kan zorgen, nog niet aan dat het gegeven dat ze weinig contact heeft met haar land van herkomst het haar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om terug te keren naar haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er *prima facie* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M. RYCKASEYS